

ma siina soitsin, ka fibbard, ja siin on veel
rahha pealegi. Sedda keif on meie aus
meel meie kasuks saatnud. Küt se on
tõsi, ramato sees olli palju ennam, kui min-
na ollen sanud, ogga nende wie rubla pär-
ras, mis mulle nüüd õigussega on, ma rõ-
mustan ennast süddamest, ning Jummal
watab armolikkust, minno peäle, ja lasseb
mulle sedda jiggida, ja minna ellan ning
surren seäl jures rahhoga ja rõõmsaste, ja
se on ennam, kui kolm sadda rubla, mis
ma kui warras peaksin wariule hoidma, ja
mis Jummal armu ja teina õnnis ta mist
minnast ärrawottaksid, ja veel surma sun-
gi peäle mind selle oige kohto mõistia eest
teeksid kartma ja werisema.

Armas taat! ütles piisoke Lorets, nüüd
ma tahhan keif, mis ma ial leian, nonda
jälle selle kätte jata, kelle omma se on, kui
ma ka mitte fibbard se eest ei saaks, muido

ei

ei wottaks Jummal mitte armolinne minno
wasto olla, ja mulle es olleks mute rahho
süddames.

Se sedda mo piisoke! ütles isä, seet
piisut õigussega sadab ennam õnnistust
siin, ja seäl ilmas, kui palju ille kohtus-
sega mis meid siin mitte õnsaks ei te, ja
tagawesfes ellus meid hukatab. Poeg
wottis omma mõistlikko ja hea isä oppe-
tusse ja maenitsusse järrele tehha, ja sai
rikkaks, ja õnnistud meheks, kes julaeste,
ja rõõmsaste omma surma peäle mõttes,
ja ille rahhul olt.